I sag nr. 76/72

angående en anmodning, som i henhold til EØF-traktatens artikel 177 af Tribunal du Travail (arbejdsretten), Bruxelles, er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for den nævnte ret mellem

MICHEL S., Bruxelles,

og

FONDS NATIONAL DE RECLASSEMENT SOCIAL DES HANDICAPÉS, Bruxelles,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7 i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1968 (II), s. 467; original reference JO nr. L 257, s. 2)

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten, R. Lecourt, afdelingsformændene, R. Monaco og P. Pescatore, dommerne, M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher (refererende), C. Ó Dálaigh, M. Sørensen og A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlinger

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

1. Sagsøgeren i hovedsagen, som er født i 1954, kom til Belgien den 15. maj 1957 sammen med sine forældre, som er af italiensk nationalitet. Hans far arbejdede først som lønnet arbejdstager; fra 1962 og indtil sin død i 1971 modtog han invalidepension.

Sagsøgeren i hovedsagen er dybt åndssvag. Hans far indgav i 1970 en »optagelses«-begæring til »Fonds national de

reclassement social des handicapés« i Bruxelles, sagsøgte i hovedsagen og herefter benævnt »Fonden«, om, at sønnen måtte nyde godt af visse fordele, som det tilkommer Fonden at bevilge eller afslå. Disse fordele reguleres ved en lov af 16. april 1963 (Moniteur belge den 23. april 1963, s. 4266), som gælder for de personer af belgisk nationalitet, hvis erhvervsmuligheder er nedsat som følge af en udpræget insufficiens eller forringelse af deres fysiske eller mentale evner. Ved arrête Royal af 29. maj 1968 (Moniteur belge af 14. juni 1968, s. 6683) blev denne lovs anvendelsesområde udvidet til at gælde for personer med fremmed statsborgerskab »med forbehold om anvendelse af internationale overenskomster på revalideringsområdet«, navnlig på den betingelse, at disse personer havde taget bopæl på belgisk område, »før invaliditeten første gang blev medicinsk konstateret«.

Fonden afslog ovennævnte ansøgning med den begrundelse, at sagsøgerens invaliditet, da den var medfødt, nødvendigvis måtte have været til stede før tidspunktet for hans ankomst til Belgien.

2. Sagsøgeren i hovedsagen, som havde anlagt annullationssøgsmål mod denne afgørelse ved Tribunal du Travail i Bruxelles, gjorde over for denne ret gældende, at han under alle omstændigheder, og uden at hans italienske nationalitet kunne gøres gældende imod ham, havde ret til at nyde godt af den ovennævnte belgiske lovgivning i henhold til artikel 7 i forordning nr. 1612/68, som i stk. 2 bestemmer, at en arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat på de øvrige medlemsstaters område nyder »samme sociale og skattemæssige fordele som indenlandske arbejdstagere«.

Fonden, som ikke bestrider, at nævnte forordning også finder anvendelse på arbejdstagernes familier, indvendte imidlertid, at den oven for omtalte bestemmelse ved »sociale fordele« kun forstår fordele, som står i forbindelse med en lønnet virksomhed, derunder sådanne, som falder ind under den sociale sikring. Den belgiske lov af 16. april 1963 finder derimod anvendelse på alle handicappede uanset deres sociale status, og den ordning, som er indført ved denne lov, er i det væsentlige en ordning, der ikke finansieres ved bidrag; nævnte lov falder således ikke ind under anvendelsesområdet for forordning nr. 1612/68. Denne påstand bekræftes af det forhold, at motiverne til denne forordning bl.a. omhandler EØF-traktatens artikel 48, en bestemmelse, der i princippet fastslår »afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår«; denne formulering omfatter ikke sådanne fordele, som det drejer sig om i nærværende tilfælde.

Den nationale ret har ved dom af 10. november 1972 besluttet at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Er de fordele, der er hjemlet ved den belgiske lov af 16. april 1963 om revalidering af handicappede, sociale fordele i den betydning, som er forudsat i art. 7 i forordning nr. 1612/68 fra Rådet for Fællesskabet?«

3. Henvisningsdommen blev registreret på Domstolens justitskontor den 24. november 1972.

I henhold til artikel 20 i Statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen, af Den italienske Republiks regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet, at der ikke skal ske forudgående bevisførelse.

Mundtlige indlæg er afgivet af sagsøgte i hovedsagen, af Den italienske Regering og af Kommissionen i retsmødet den 14. marts 1973.

Sagsøgeren i hovedsagen blev repræsenteret af D. Rossini, fagforeningsrepræsentant fra sammenslutningen af kristelige fagforeninger, der yder retshjælp til italienske arbejdstagere; sagsøgeren i hovedsagen af advokat Schellekens; den italienske regering af ambassadør Adolfo

Maresca, bistået af Giorgio Zagari, fuldmægtig ved Avvocatura generale dello Stato; Kommissionen af sin juridiske rådgiver Italo Telchini.

Generaladvokaten fremsatte forslag til afgørelse i retsmødet den 4. april 1973.

II — Indlæg afgivet for Domstolen

De indlæg, som er afgivet for Domstolen kan sammenfattes således:

Sagsøgeren i hovedsagen er af den opfattelse, at forordning nr. 1612/68 har en generel rækkevidde og også finder anvendelse på de medlemmer af arbejdstagerens familie, som har behov for en erhvervsmæssig omskoling og revalidering for at kunne udøve en virksomhed. I nærværende tilfælde vil sagsøgeren i hovedsagen forblive arbejdsløs hele sit liv, dersom han ikke kommer til at nyde godt af en sådan omskoling. Et sådant resultat ville være i modstrid med nævnte forordnings femte betragtning, hvorefter »retten til fri bevægelighed forudsætter ... (at) alle hindringer, der står i vejen for arbejdskraftens bevægelighed skal ... fjernes, især med henblik på at arbejdstageren kan samles med sin familie i modtagerlandet og betingelserne for denne families integration i modtagerlandets miljø«. Det er ligeledes i modstrid med artikel 12 i samme forordning, der lyder:

»Såfremt en statsborger i en medlemsstat er eller har været beskæftiget på en anden medlemsstats område, har hans børn, hvis de er bosat på denne medlemsstats område, adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som statsborgere i denne stat.

Medlemsstaterne skal fremme bestræbelser, der gør det muligt for disse børn på de bedst mulige vilkår at følge undervisningen.«

Den af Fonden forsvarede påstand er også uforenelig med det forhold, at Fonden modtager subsidier fra Den europæiske Socialfond i henhold til Kommissionens beslutning nr. 72/74/EØF af 22. november 1971 (JO af 24. januar 1972, nr. L 20, s. 4). Det ville derfor være usædvanligt, såfremt Fonden behandlede medlemsstaternes statsborgere på lige fod med statsborgere i tredjelande.

Sagsøgte i hovedsagen gør i detaljer rede for Fondens opgave og organisation.

Artikel 7 i forordning nr. 1612/68 omhandler kun arbejdstagerne selv. Dette følger ikke alene af denne bestemmelses klare tekst, men også af den omstændighed, at de rettigheder, som særligt er tillagt arbejdstagernes pårørende, er reguleret i forordningens artikler 10-12, som bærer overskriften »Arbejdstagerens familie« (jf. rettelsen til nævnte forordning, offentliggjort i JO nr. L 295 af 7. december 1968, s. 12). Disse rettigheder er meget snævrere end dem, som forordningen indrømmer arbejdstagerne. I særdeleshed omhandler udtrykket »almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse«, som forekommer i forordningens artikel 12, ikke handicappede, men alene arbejdsdygtige personer. Dette udtryk har i øvrigt en mere begrænset rækkevidde end udtrykkene »revalidering« og »omskoling«, der benyttes i artikel 7, stk. 3.

Selv om man i øvrigt forudsætter, at sagsøgeren i hovedsagen kan anses som arbejdstager, vil han ikke kunne gøre gældende, at ovennævnte artikel 7 skal anvendes. Det i denne bestemmelse benyttede udtryk »sociale fordele« vedrører i realiteten kun fordele, som har en direkte eller indirekte forbindelse med en erhvervsmæssig virksomhed, mens den belgiske lov af 16. april 1963 finder anvendelse, uanset om der udøves en sådan virksomhed.

Den italienske regering gør gældende, at udtrykket »sociale fordele« overensstemmende med ånden i Domstolens retspraksis og især dommen af 22. juni 1972 (Frilli mod den belgiske stat, sag nr. 1/72 »garanteret mindsteindtægt for ældre«, Rec. 1972-4, s. 457) må fortolkes udvidende, således at ydelser, der har social revalidering for øje, er omfattet af udtrykket.

Det ved EØF-traktatens artikel 7 indførte forbud mod »al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet«, må føre til den erkendelse, at enhver af medlemsstaternes statsborgere, som er bosat i Belgien, må nyde de i den belgiske lov af 16. april 1963 omhandlede fordele lige så vel som de belgiske statsborgere. Det princip, som udtales i den citerede bestemmelse, finder anvendelse på alle de af Traktaten regulerede områder, derunder spørgsmål vedrørende arbejdsforhold; den er ligeledes retningsgivende for fortolkningen af den afledede fællesskabsret.

Den sociale revalidering af handicappede udgør i den ovennævnte lovs forstand en »social fordel« for de belgiske arbejdstagere og må derfor udstrækkes til arbejdstagere fra de øvrige medlemsstater, som opholder sig i Belgien. Det forhold, at denne fordel ydes uafhængigt af, om der eksisterer et arbejdsforhold, er uden betydning.

Efter *Kommissionens* opfattelse kan man spørge, om artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 1612/68 er den eneste bestemmelse, som kan påberåbes i nærværende tilfælde.

Fonden er en offentligretlig institution, som henhører under beskæftigelses- og arbejdsministeriet, og som ledes af en forvaltningskomité fortrinsvis sammensat af organisationer, der repræsenterer arbejdsgiverne og arbejdstagerne. I henhold til artikel 3 i den belgiske lov af 16. april 1963 har den særlig til formål at fremme den erhvervsmæssige uddannelse, revalidering og omskoling af de handicappede. Fonden yder de handicappede tilskud og understøttelse til lønnen under hele denne uddannelses-, revaliderings- og omskolingsperiode. Den sikrer tillige, at de bliver anbragt i en passende stilling. Overensstemmende med ovennævnte lovs artikel 24 bliver Fondens udgifter, udover gennem støtte fra staten, blandt andet dækket »af provenuet af en tillægspræmie eller et bidrag inden for området for erstatning og skader som følge af arbejdsulykker, opkrævet af assurandører, som er godkendt til erstatning af skaderne«, såvel som ved »provenuet af et bidrag, som påhviler arbejdsgiverne«. Loven hjemler et retskrav for de personer, som opfylder de betingelser, den opstiller.

Det følger af alle disse forhold, at de fordele, som ydes af Fonden, hverken henhører under den sociale sikring eller forsorgen i traditionel betydning. Dette bekræftes i øvrigt af det forhold, at Den europæiske Socialfond — som i henhold til EØF-traktatens artikel 123 har til opgave »at lette arbejdskraftens adgang til beskæftigelse og fremme dens geografiske og faglige bevægelighed inden for Fællesskabet« — har givet sin støtte til den belgiske fond, sagsøgte i hovedsagen. De »sociale fordele«, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 1612/68 henhører heller ikke under den sociale sikring. Hvad dette angår, er det derfor ikke vanskeligt at anerkende, at dette udtryk ligeledes omfatter de fordele, som ydes af Fonden. Man kan imidlertid spørge, om det ikke snarere er stk. 3 i samme artikel, som særlig nævner »uddannelse i faglige uddannelsesinstitutioner, omskolings- og revalideringscentre«, som i et tilfælde som det foreliggende skal finde anvendelse. Det er rigtigt, at denne bestemmelse kun nævner selve arbejdstagerne, mens sagsøgeren i hovedsagen aldrig har været arbejdstager. Strengt taget kan man imidlertid i henhold til artikel 1 i loven af 16. april 1963 anse ham for en arbejdstager, hvis »erhvervsmuligheder faktisk er reduceret som følge af manglende fysiske eller mentale evner eller nedsættelse på mindst 30 % af (hans) fysiske eller mindst 20 % af (hans) mentale evner«. Sagsøgeren i hovedsagen er imidlertid under alle omstændigheder søn af en arbejdstager, således at han er omfattet af artikel 12 i forordning nr. 1612/63.

Under disse betingelser har sagsøgeren i hovedsagen i henhold til fællesskabsbestemmelsen ret til at nyde de fordele, som den pågældende belgiske lovgivning foreskriver. Ved at nægte ham disse fordele synes Fonden at have tilsluttet sig den fejlagtige påstand, hvorefter dens opgave ligger uden for området for ar-

bejdstagernes frie bevægelighed hjemlet ved EØF-traktatens artikler 48-51 og de forordninger, der er udstedt i henhold til disse bestemmelser. Til støtte for sin opfattelse påberåber Kommissionen sig også Domstolens dom af 13. december 1972 i sag nr. 44/72 (Marsmann mod Firma Rosskamp), hvor det statueredes, at »det i Traktatens artikel 48 og i artikel 7 i Rådets forordning nr. 1612/68 indeholdte forbud mod forskelsbehandling for så vidt angår beskæftigelses- og arbejdsvilkårene ligeledes vedrører særlige sikringsordninger, navnlig mod opsigelse, som en medlemsstats lovgivning indrømmer særlige grupper af arbejdstagere ud fra motiver af social karakter«.

Der må derfor svares således på det af Tribunal du Travail i Bruxelles stillede spørgsmål:

»Arbejdstagere, som er statsborgere i medlemsstaterne, og medlemmer af deres familier har ret til på lige fod med indenlandske arbejdstagere at modtage de fordele, som er hjemlet i den belgiske lov af 16. april 1963 om revalidering«.

Præmisser

1 Ved dom af 10. november 1972, indgået til Domstolen den 25. november 1972, rejste Tribunal du Travail i Bruxelles i medfør af EØF-traktatens artikel 177 spørgsmålet, om de fordele, som er foreskrevet i den belgiske lov af 16. april 1963 om revalidering af handicappede, udgør sociale fordele efter artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1968 (II), s. 467; original reference JO nr. L 257, s. 2).

2 Det fremgår af sagens dokumenter, at denne anmodning vedrører en italiensk statsborger, som aldrig har været arbejdstager, og hvis arbejdsmuligheder er nedsat som følge af en insufficiens eller formindskelse af hans mentale evner, og som er søn af en italiensk arbejdstager, der har været beskæftiget i Belgien indtil sin død;

3 det rejste spørgsmål tager sigte på, om artikel 7 i forordning nr. 1612/68 tillægger dette barn retten til under de samme betingelser som belgiske statsborgere at modtage de fordele, som er hjemlet i ovennævnte belgiske lov, der særlig har til formål at give handicappede belgiske statsborgere evnen til at arbejde eller forbedre deres arbejdsevne, uanset om de er arbejdstagere eller børn af arbejdstagere eller ej;

4 ved arrêté royale af 29. maj 1968 blev nævnte lovsanvendelsesområde udvidet til under visse omstændigheder at gælde for personer med fremmed statsborgerskab.

5 Selv om Domstolen, når den træffer afgørelse i medfør af artikel 177, ikke er kompetent til at anvende fællesskabsreglen på et konkret tilfælde og følgelig heller ikke at bedømme en bestemmelse i national ret i relation til denne regel, kan den imidlertid forsyne den nationale domstol med fortolkningsmomenter vedrørende fællesskabsretten, som kan være nyttige for denne ved vurderingen af nævnte bestemmelses virkninger.

6 I henhold til artikel 7, stk. 1 i forordning nr. 1612/68 gælder det, at »den arbejdstager, der er statsborger i en medlemsstat, ikke på grund af sin nationalitet må behandles anderledes på de øvrige medlemsstaters område end indenlandske arbejdstagere med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse«;

7 i henhold til stk. 2 og 3 i samme artikel nyder nævnte arbejdstager på de øvrige medlemsstaters områder »samme sociale fordele ... som indenlandske arbejdstagere« og »samme ret til på samme vilkår som indenlandske arbejdstagere at deltage i uddannelse på faglige uddannelsesinstitutioner, omskolings- og revalideringscentre«;

8 det følger især af benyttelsen af udtrykkene »genoptagelse af beskæftigelse«, »revalidering« og »omskoling«, at bestemmelserne i artikel 7 omfatter de foranstaltninger fastsat ved national lovgivning med henblik på at give handicappede arbejdstagere mulighed for at genvinde deres arbejdsevne;

9 imidlertid er der i denne artikel tale om fordele, som — idet de knytter sig til arbejdet — skal komme arbejdstagerne selv til gode, hvorimod det er udelukket at yde fordele til medlemmer af disses familier efter artikel 7;

10 denne fortolkning følger både af artiklens ordlyd og af systemet i forordning nr. 1612/68, som placerer artikel 7 under andet kapitel i første del med overskriften »udøvelse af beskæftigelse og ligestilling«, og som følges af tredje kapitel, der omhandler »arbejdstagerens familie« (jf. rettelse til nævnte forordning, JO af 7. december 1968, s. 12).

11 For at sætte den nationale domstol i stand til at træffe afgørelse med fuldt kendskab til den fællesskabsretlige regel, må det undersøges, om bestemmelserne i forordningens tredje kapitel tillægger personer, som befinder sig i

samme situation som sagsøgeren i hovedsagen ret til under samme betingelser som indenlandske personer i tilsvarende stilling at nyde de omhandlede fordele.

12 Artikel 12 i nævnte forordning bestemmer, at »såfremt en statsborger i en medlemsstat er eller har været beskæftiget på en anden medlemsstats område, har hans børn, hvis de er bosat på denne medlemsstats område, adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som statsborgere i denne stat« og medlemsstaterne skal fremme »bestræbelser, der gør det muligt for disse børn på de bedst mulige vilkår at følge undervisningen«;

13 i henhold til denne forordnings femte betragtning er forordningen blandt andet udstedt af den grund, at »retten til fri bevægelighed forudsætter, for den objektivt set kan udøves i frihed og værdighed, ... at alle hindringer, der står i vejen for arbejdskraftens bevægelighed skal fjernes, især for så vidt angår arbejdstagerens ret til at samles med sin familie i modtagerlandet og betingelserne for denne families integration i modtagerlandets miljø«;

14 en sådan integration forudsætter med henblik på en fremmed arbejdstagers handicappede barn, at dette barn under samme betingelser som dets ligestillede i bopælsstaten kan nyde de fordele, som er hjemlet i modtagerlandets lovgivning med henblik på de handicappedes revalidering;

15 det forhold, at ovennævnte artikel 12 udtrykkeligt kun omhandler de uddannelsesmæssige foranstaltninger, som er foreskrevet til fordel for de sidstnævnte, skal ikke forstås som en tilkendegivelse af, at det har været hensigten at udelukke disse foranstaltninger fra forordningens anvendelsesområde, men forklares ved vanskeligheden ved udtømmende at nævne alle muligheder og særlig sådanne ekstraordinære muligheder, med hensyn til hvilke alle medlemsstaternes statsborgere må garanteres ligestilling for at sikre, at retten til fri bevægelighed kan udøves fuldtud;

16 under disse omstændigheder må artikel 12 forstås således, at den omfatter de foranstaltninger fastsat ved national lovgivning, som giver de handicappede mulighed for at genvinde eller forbedre deres arbejdsevne, og som således tilsigter vejledning, uddannelse, revalidering og omskoling af disse handicappede.

17 Endelig udelukkes anvendelsen af artiklerne 7 og 12 i forordning nr. 1612/68 på en sådan lovgivning ikke derved, at denne omfatter samtlige handicappede og ikke kun dem, som er arbejdstagere eller børn af arbejdstagere.

Vedrørende sagsomkostningerne

18 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og den italienske regering, der begge har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres, og da retsforhandlingerne i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, der verserer for Tribunal du Travail i Bruxelles, tilkommer det denne ret at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne;
efter at have hørt den refererende dommers rapport;
efter at have hørt de af sagsøgeren i hovedsagen, regeringen for Den italienske Republik og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber afgivne mundtlige indlæg;
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig dennes artikel 177;
under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1968 (II), s. 467; original reference JO nr. L 257, s. 2);
under henvisning til protokollen vedrørende Statutten for Det europæiske økonomiske Fællesskabs Domstol, særlig dennes artikel 20;
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol;

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Tribunal du Travail, Bruxelles i henhold til denne rets dom af 10. november 1972, for ret:

1. **De fordele, der er omhandlet i artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1968 (II), s. 467; original**

reference JO nr. L 257, s. 2) omfatter de foranstaltninger, som er fastsat i en national lovgivning for at give mulighed for revalidering af handicappede, i det omfang disse foranstaltninger vedrører arbejdstagerne selv;

2. Artikel 12 i nævnte forordning omfatter de foranstaltninger, som er foreskrevet ved en national lovgivning for at give handicappede mulighed for at genvinde eller forbedre deres arbejdsevne, i det omfang disse foranstaltninger vedrører børn af arbejdstagere.

Lecourt Monaco Pescatore

Donner Kutscher Ó Dálaigh Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 11. april 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 4. APRIL 1973 [1]

Hr. Præsident,

mine herrer dommere,

Den italienske statsborger, Rocco S., bosatte sig i Belgien i 1957 for dér at arbejde som lønnet arbejdstager. Han blev ledsaget af sin familie, herunder sin søn Michel, født 1. september 1954, som da var 2 år og 8 måneder gammel.

Michel S. lider af en dyb åndssvaghed, som synes at være medfødt. Han blev foreløbigt anbragt på en specialinstitution for undervisning og pleje, l'Institut médico-pédagogique Saint-Lambert, Bonneville (Belgien).

I marts 1970 indgav hans fader på hans vegne en begæring om optagelse i »Fonds national de reclassement social des handicapés«, der er oprettet ved den belgiske lov af 16. april 1963, for at han skulle nyde godt af en funktionel revalidering og efter en speciel erhvervsvejledning af en placering i passende beskæftigelse.

Denne lov har overladt den nationale fond, som er en offentlig institution, den opgave at yde personer med belgisk statsborgerskab, hvis erhvervsmuligheder

1 — Oversat fra fransk.